

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20231001000966 по описа за 2023 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК е образувано по жалба на „Топлофикация София“ЕАД, ЕИК 831609046, чрез юрисконсулт Б. А. насочена против Решение № 1231/18.10.202 г., постановено по т.д.№ 1414/2022 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, с което предявения от „Анел 2004“ЕООД, ЕИК 131329849 против дружеството жалбоподател иск с правно основание чл.59 ЗЗД, във вр. с чл.137, ал.2 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД е уважен до сумата от 28 622.70 лв., представляваща обезщетение за ползването на обект „Топлозахранване и абонатна станция за жилищна сграда“, находящи се в гр. София, УПИ-ХІV-99, 100, кв. 174, м. Лозенец ІІІ, ул. Проф. Харалампи Тачев № 18, без основание за това за периода от 01.07.2017 г. до 29.07.2022 г., вкл. е уважено искането за заплащане на законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба – 29.07.2022 г. до окончателното изплащане на сумата - изцяло.

Макар да се поддържа във въззивната жалба, че първоинстанционното решение се обжалва изцяло, решаващият състав приема жалбата да е насочена единствено срещу уважителната/осъдителната част от първоинстанционното решение, доколкото в частта, с която за разликата от уважения размер от 28 622,70 лв. до пълния предявен такъв от 53 440,19 лв. искът по чл.59 ЗЗД е отхвърлен, респ. - отхвърлено е и искането за присъждане на законна лихва върху тази сума, решението има позитивен за въззивника характер /крайният резултат за обжалвания е благоприятен/ и за същия липсва правен интерес от обжалването му.

Приема се в доктрината и съдебната практика, че правен интерес от обжалване съществува само тогава, когато постановеният с решението правен резултат е неизгоден за страната.

В случая в отхвърлителната му част постановеното първоинстанционно решение е неизгодно за ищеца-въззиваем и негов е правният интерес да го обжалва. След като не е сторил това и за въззивника-ответник не е налице правен интерес от обжалването му, в тази му част решението се е стабилизирало, влязло е в сила и не е предмет на въззивна проверка.

В жалбата се поддържа неправилност на обжалваното решение, поради постановяването му при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства, както и в противоречие с материалния закон – Законът за енергетиката /ЗЕ/, Законът за устройство на територията /ЗУТ/ и Законът за задълженията и договорите /ЗЗД/, вкл. за необоснованост.

Поддържа се съдът да не е съобразил, че в случая ищецът-въззивник не е установил при условието на пълно и главно доказване фактът именно той, в качеството на възложител по смисъла на ЗУТ, да е сключил писмен договор по реда на чл.163 ЗУТ със строител, който да изгради абонатната станция и присъединителния тръбопровод, които имат качеството „строеж“ по смисъла на ЗУТ. Възражава се Законът за енергетиката да не урежда процеса по строителството, както е приел първоинстанционния съд, а само да създава възможността друго лице, освен топлопреносното дружество, да изгради съоръжението /строежа/, но последният се подчинява на режима на ЗУТ. При условие, че писмен договор по чл.163 ЗУТ за изграждане на присъединителен тръбопровод и абонатна станция не се ангажирал от насрещната страна, абсолютно необоснован се явявал изводът на СГС „Анел 2004“ЕООД да е изградило и станало собственик на строежа.

Горният извод се оборвал и от наличните по делото доказателства, установяващи факта, че не само въззиваемият, но и други лица /трети за настоящия спор/ имали качеството на собственици/притежатели на ограничено вещно право на строеж върху процесния имот. При липсата на договор по чл.163 ЗУТ изводът на първоинстанционния съд, че именно „Анел 2004“ЕООД е изградило и станало собственик на имота, бил произволен неаргументиран.

Поддържа се още не само необоснованост, а и липсата на мотиви в обжалваното решение досежно наличието на всички елементи от фактическия състав на чл.59 ЗЗД, вкл. и досежно въведените от въззивника възражения в хода на производството за неприложимост на института на неоснователното обогатяване в случаи като процесния, вкл. и най-вече с оглед обстоятелството, че процесната вещ представлява енергиен обект - вещ със специално предназначение и под лицензионен режим. Същата не можела да се използва /продава, отдава под наем, ремонтира и т.н./ от въззиваемото дружество, което нямало лиценз за територията на гр.София за производство и пренос на топлинна енергия.

Затова и не поведението на въззивника било причина вещта да не се ползва от въззиваемия, а липсата на разрешение от държавен орган за извършване на дейности в сферата на енергетиката.

В обобщение се претендира необоснованост на крайните изводи на СГС както поради недоказаност на факта въззиваемият да е собственик на процесния обект, така и на факта същият да е обеднял - необходим елемент от фактическия състав на чл.59 ЗЗД.

Поддържа се необоснованост на първоинстанционното решение и в частта му, касаеща изложените мотиви от СГС във връзка с въведеното от въззивника възражение за погасяване на претендираното парично вземане по давност, вкл. при приложението на кратката 3-годишна такава, т.к. плащането било ежесечно.

По подробно изложени доводи в подкрепа на изложените оплаквания е поискано от въззивната инстанция да отмени обжалваното решение и да постанови ново по съществото на спора, с което предявените искове се отхвърлят в пълен размер.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна оспорва наведените в нея доводи и поддържа правилност на решението на СГС.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав, като съобрази данните по първоинстанционното дело, приема следното:

СГС е бил сезиран с предявен кондикционен иск с правно основание чл.59 ЗЗД, във вр. с чл.137, ал.2 ЗЕ от „Анел 2004“ ЕООД против „Топлофикация София“ЕАД.

Твърдяло се е в обстоятелствената част на исковата молба ищцовото дружество да е собственик на обект „Топлозахранване и абонатна станция за жилищна сграда“, находящи се в гр. София, УПИ-XIV-99, 100, кв. 174, м. Лозенец III, ул. Проф. Харалампи Тачев № 18.

Твърдяло се е още, че в изпълнение изискванията на приложимата нормативна уредба на 13.01.2009 г. между страните по делото бил сключен предварителен договор за присъединяване на потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди № 918.

Независимо от постигнатите в него съглашения ответното дружество не придобило собствеността и не заплатило на ищцовото такова стойността на посочения по-горе обект, като ползвал същия за топлозахранване и абонатна станция без основание за това. Ето защо и „Топлофикация София“ ЕАД дължала на ищцовото дружество, в качеството му на собственик на обекта обезщетение, определено в общ размер на 53 440,19 лв., за периода 01.07.2017 г. - 29.07.2022 г., представляващо сбор от месечния размер на претендираното обезщетение от 890.67 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В отговора по исковата молба ответникът е оспорил предявения иск по основание и размер.

Оспорил е фактическите твърдения на ищеца да е изградил и да е собственик на обекта, представляващ „Топлозахранване и абонатна станция за жилищна сграда“, находящи се в гр. София, УПИ-XIV-99, 100, кв.174.

Не е оспорил наличието на облигационно правоотношение между страните, основано на договора от 13.01.2009 г., но поддържа за реализиране процедурата по присъединяване към топлопреносната мрежа да е достатъчно съгласието на етажните собственици, като е без значение е принадлежността на правото на собственост върху съоръжението при наличието на предпоставките за привеждането му в експлоатация.

На отделно основание оспорва да е налице основание за плащане на обезщетението и поради това, че топлопреносната предприятие не е отказало необосновано изкупуване на процесното съоръжение.

Поддържа ищецът да не е представил всички необходими документи, за да бъде сключен договор за изкупуване, а поведението му, изразяващо се в завеждане на няколко съдебни производства за присъждане на обезщетение за различни периоди, за злоупотреба с право.

Въведено е възражение за изтекла придобивна давност в негова полза, поради ползването на съоръжението за период повече от 5 години, считано от 01.06.2012 г. - период, достатъчен да го легитимира като собственик на оригинално основание.

Въведено е и правоизключващо възражение за изтекла погасителна давност за част от претендираното вземане, при приложението на чл.111, б.„в“ ЗЗД.

В допълнителната искова молба ищецът е оспорил възраженията на ответника и поддържа да е собственик на процесното съоръжение, в качеството си на инвеститор, който го е изградил, като поддържа същото да отговаря на изискванията за прехвърлянето на собствеността и изкупуването от ответника. Твърди че именно лишаването му от възможността да ползва собствената му вещь и да извлича доходи от нея, при ползването на същата без основание от ответника, обосновава и правния му интерес да претендира обезщетение, равняващо се на пазарния наем за имота.

В отговора по допълнителната искова молба ответникът е повторил първоначално изложените от него доводи за неоснователност на предявения иск. Допълнително е посочил, че процесното съоръжение представлява енергиен обект – вещь със специално предназначение и под лицензионен режим, поради което и не може да се използва от ищеца, защото същият не притежава лиценз за територията на гр.София за производство и пренос на топлинна енергия. В този смисъл и не поведението на ответника, а липсата на разрешение била причината ищецът да не може да ползва по предназначение съоръжението, т.к. вещта била извън гражданския оборот. Затова и обстоятелството, че същият не може да ползва съоръжението не водело до обедняването му.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, в изпълнение на правомощията си

по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на първоинстанционното решение, което се обжалва изцяло, прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени иски.

Разгледани по същество оплакванията за неговата неправилност настоящата въззивна инстанция намира за неоснователни, като за да достигне до този извод съобрази от фактическа и правна страна следното:

Страните не са спорили по установимия от общодостъпните данни в ТР досежно предмета на дейност на въззивното дружество факт, че същото осъществява дейност по производство и пренос на топлинна енергия. Последната подлежи на лицензионен режим, като справка на електронно достъпната страница на КЕВР установява в полза на „Топлофикация София“ ЕАД да има издадени няколко лицензи, между които и № Л-031-02/15.11.2000 г. за производство на топлинна енергия и № Л-033-05/15.11.2000 г. за дейност „пренос на топлинна енергия“, считано от 16.12.2020 г. за срок от 25 г. всяка, дадени му с Решение № И8-Л-032/25.09.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

Установява се от анализа на приобщените пред първоинстанционния съд писмени доказателства, че с Разрешение за ползване № СТ-05-619/01.06.2012 г., издадено от ДНСК, е разрешено ползването на строеж, представляващ „Пететажна жилищна сграда, включително и Топлозахранване, и абонатна станция за жилищната сграда“, находяща се в УПИ XIV, кв. 174, м. Лозенец, р-н Лозенец, ул. Проф. Харалампи Тачев № 18, гр. София.

Изрично е отбелязано в разрешението, че при издаването му за строежа е представена необходимата документация по чл.52, ал.5 ЗКИР, във вр. с чл.175, ал.5 ЗУТ, вкл. че един от възложителите на строежа е дружеството „Анел 2004“ ЕООД, а останалите са физически лица. Горното обстоятелство се установява категорично и от анализа както на останалите приобщени пред първоинстанционния съд писмени доказателства, касаещи строежа, така и от неоспореното от страните заключение на изслушаната съдебно-техническа и оценителна експертиза, изготвена въз основа на горепосочените доказателства, както и на допълнително представени от страните на експерта.

Експертизата е докладвала, че според договора за строителство от 23.11.2011 г. и наличните фактури за извършваните разплащания във връзка с изграждането на обекта „абонатна станция за жилищна сграда и присъединителен тръбопровод“, че балансовата му стойност към момента на изграждането му - м.09.2012 г. възлиза на 41 534.55 лв., без ДДС.

Горният извод е формиран въз основа на данните от строителните книжа, според които именно ищцовото дружество е сключило договор за строителство на 23.11.2011 г., в качеството му на възложител с изпълнителя ТЕ“П. - Р. П.“, вкл. извадка от главната книга на въззиваемия по счетоводни записи за разходи, свързани с обекта.

Въз основа на последните е изведено и че съоръжението е изградено изцяло за сметка на ищеца-въззиваем, а в последствие е въведено в експлоатация на 21.09.2012 г., от която дата се ползва от ответника.

Вещото лице е определило стойността на обезщетението за ползване на съоръжението за периода 21.09.2012 г. - 29.07.2022 г. по определени цени на ДКЕВР, съгласно нейната методика, приета с Протокол 24 от 04.02.2008 г., държаща сметка за всички оказващи влияние върху тази стойност компоненти, възлизаща в случая на 61 753.01 лв. без ДДС.

Установява се от приобщения по делото предварителен договор за присъединяване на потребители, ползващи топлинна енергия за битови нужди № 918, че страните са се обвързали с него, сключвайки го в писмена форма на 13.01.2019 г. Договорът е с предмет - уреждане на отношенията между дружеството - „Топлофикация София“ ЕАД и потребителя „Анел 2004“ ЕООД, ползващ топлинна енергия за битови нужди, свързани с необходимите условия за присъединяването на сградата-етажна собственост към топлопреносната мрежа до сключването на договора за присъединяване.

С текстът на чл.2 от договора страните са се съгласили присъединяването на обекта /сградата/ да се извърши чрез изграждането на присъединителен топлопровод, съоръжения

към него и абонатна станция /строеж/, чийто конкретни параметри са зададени в ал.2 на с.чл., а срокът за изграждането му - пет месеца от датата на влизане в сила на договора. Уговорено е след завършване на строежа и съставяне на констативен акт, че е изпълнен съобразно одобрените инвестиционни проекти, възложителят ще подаде заявление до топлопреносното предприятие за сключване на договор за присъединяване.

Според чл.7 от договора потребителят се е задължил да изгради за своя сметка строежа, съгласно техническите условия и изисквания, посочени в предварителното проучване за присъединяване, като остава собственик на същия до прехвърляне на това право на „Топлофикация София“ЕАД.

С клаузата на чл.23 от договора въззивното дружество се е задължило да придобие правата на собственост върху изградените съоръжения, които да му бъдат прехвърлени от потребителя при условията на чл.137, ал.2 и ал.3 от Закона за енергетиката с договора за присъединяване, като до прехвърлянето на собствеността на съоръженията потребителят е техен собственик.

Следващият чл.24 от договора е уредил правото на топлофикационното дружество да използва изградените от потребителя съоръжения за развитие на топлопреносната мрежа, за присъединяването на нови потребители на топлинна енергия, без да нарушава договорената с потребителя мощност към присъединителния тръбопровод, предмет на договора, независимо от собствеността му.

Страните не спорят, че за процесния период от време - 01.07.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба - 29.07.2022 г., помежду им не е бил сключван договор за прехвърляне на собственост на съоръженията за присъединяване, нито същите са били изкупени от въззивното дружество.

Не спорят и че след издаването на разрешение за ползване и до момента на предявяване на исковата молба въззивникът е този, който ползва съоръжението изцяло - както абонатната станция, така и присъединителния тръбопровод, вкл. че „Топлофикация София“ЕАД не е заплащала на въззиваемото дружество каквото и да е обезщетение за осъществяването от нея ползване на собствения му имот.

Гореустановеното от фактическа страна предпоставя следните правни изводи:

Правоотношенията между топлопреносните предприятия и техните клиенти касателно присъединяването на последните към топлопреносната мрежа се регулиран от нормите на Глава 10, раздел V от Закона за енергетиката.

Така чл.135, ал.1 ЗЕ установява сградните инсталации на клиентите да се присъединяват към топлопреносната мрежа чрез присъединителен тръбопровод и абонатна станция, а чл.137, ал.1 ЗЕ, че при присъединяване на клиенти на топлинна енергия за битови нужди присъединителният топлопровод, съоръженията към него и абонатната станция се изграждат от топлопреносното предприятие и са за негова сметка. Ал.2 на с.чл. урежда възможността посочените съоръжения да се изградят от клиентите, след съгласуване с топлопреносното предприятие, в който случай последното заплаща цена за ползване на съоръженията, изградени от клиента.

Безсъмнено установеното по делото от фактическа страна сочи на наличие на втората от уредените по-горе хипотези, доколкото въззивникът нито е твърдял, нито е ангажирал доказателства в хода на процеса той да е изградил абонатната станция и присъединителния тръбопровод, свързващи жилищната сграда, находяща се в гр.София на ул.“Проф. Харалампи Тачев“ № 18, а обсъдените в цялост доказателства сочат еднозначно това да е сторено от въззиваемото дружество, при това - в изпълнение на договорните му задължения по договора от 13.01.2009 г., сключен с въззивника /обсъдените чл.2 - чл.7/ и след дължимото се съгласуване с топлопреносното предприятие.

Противно на поддържаното във въззивната жалба по делото са налице категорични доказателства именно въззиваемото дружество да се легитимира като собственик на процесните вещи - същият е един от съсобствениците на сградата и имота, върху който те са построени, респ. - възложител на строежа на същите, изградени изцяло с негови средства.

Що се касае до възражението, че „Анел 2004“ЕООД не е единствен собственик на

процесните абонатна станция и топлопровод, то дори същото да се счете за състоятелно, не обосновава извод за неоснователност /вкл. частична/ на предявения иск на соченото основание, предвид че предявяването му следва да се счете като действие на обикновено управление за запазване и охраняване правата по отношение съсобствената вещ.

Трайно се приема в съдебната практика, че действията, които са насочени към запазване и поддържане на имуществото, събиране на доходи и използване, каквото действие се явява и предявяването на иск по чл.59 ЗЗД, са действия на обикновено управление, които не предпоставят необходимо участие на всички съсобственици на вещта в процеса.

Във връзка с въведеният и пред въззивната инстанция като спорен въпрос касателно собствеността на въззиваемото дружество по отношение процесните вещи изцяло споделими са изводите на първоинстанционния съд за неоснователност на въведеното от въззивника възражение за придобиване правото на собственост върху изградения от въззиваемото дружество строеж на оригинално основание - придобивна давност.

По прилагане института на придобивната давност е налице константна практика на ВКС, според която владението се определя като упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго като своя. За да е основание за придобиване по давност на имот, владението трябва да бъде постоянно, непрекъснато, несъмнително, явно и спокойно. За да изтече придобивната давност в полза на владелеца, упражняването на фактическата власт с намерение за своене, трябва да е постоянно, респ. за периода от време - 10 години при недобросъвестно и 5 години при добросъвестно владение.

За да се приеме обаче, че то е такова, следва да е установен началният момент, както и че владелецът във всеки момент, когато пожелае, може да реализира владелческата си власт.

В случая анализът на доказателства установи, че след въвеждане в експлоатация на процесния строеж въззивното дружество е установило държане /ползване/ по отношение на същия, съответно на правата му по чл.24 от договора от 13.02.2009 г., доколкото клаузите на последния, както и писмените доказателства - строителни книжа, категорично сочат клиента-възвиваем да е този, който е изградил със свои сили и за своя сметка и е станал собственик на строежа.

Следователно държането/ползването по отношение на последния от страна на въззивника е отпочнало като такова, основано на договора от 13.01.2009 г. със знанието на собственика, като е еднозначно възприето от теорията и съдебната практика, че за да се промени държането във владение като предпоставка за придобиване по давност на чужд имот, държателят трябва да демонстрира промяна в намерението за своене на имота /*interversio possessionis*/, която да е открито демонстрирана спрямо собственика, за да се обезпечи възможността последният да предприеме действия за защита на правото си / Решение № 291/09.08.2010 г. по гр. д. № 859/2009 г. на II г. о.; Решение № 12/19.02.2014 г. по гр. д. № 1840/2013 г. на II г. о.; Решение № 115/28.10.2016 г. по гр. д. № 977/2016 г., II ГО на ВКС /.

Това е така, защото общият принцип на справедливостта изключва скритостта на придобивната давност, предвид че не могат да се черпят права от поведение по време, когато засегнатият собственик няма възможност, поради неведение, да се брани.

Отделно съобразно задължителните указания на ТР № 1/06.08.2012 г. по т.д. № 1/2012 г. на ОСГК на ВКС, след като основанийето, на което е придобита фактическата власт, признава правата на собственика, както в случая, налице е не владение, а държане, при което, за да се придобие по давност правото на собственост, е необходимо да се предприемат едностранни действия, с които по явен и недвусмислен начин да се демонстрира намерението да се придобие имота за себе си, като тези действия следва да са доведени до знанието на собственика. В противен случай презумпцията на чл. 69 ЗС следва да се счита за опровергана и съответно не е налице владение като предпоставка за придобиване по давност на чуждия имот в срока по чл. 79 ЗС.

По тези допълнителни съображения възражението на ответника-въззивник за придобиване на процесните обекти - абонатна станция и присъединителен тръбопровод в собственост на оригинално основание - изтекла в негова полза придобивна давност, с начало

на владението от 01.06.2012 г. /датата на разрешението за ползване на строежа/, се явява неоснователно.

Въззивникът не е установил в хода на процеса да е променил държането/ползването си по отношение на същите във владение, като предпоставка за придобиването им по давност по начин, по който това да е станало известно на собственика им, респ. - че ги е владяло с намерение за своеене за период от време - поведе от 10 години, годен да го легитимира като собственик на посоченото основание.

Въззивникът не оспорва фактът да не е придобил в собственост процесните вещи и по реда на специалният материален закон, който в нормата му на чл.137, ал.3 ЗЕ регламентира собствеността върху съоръженията, изградени от клиентите, да се прехвърля в срок до три години, като отношенията се уреждат в договора за присъединяване по чл. 138, ал. 1 ЗЕ.

Не оспорва и фактът да продължава да ползва същите по предназначението им вкл. за процесния период от време.

Тези релевантни факти предпоставят по арг. от чл. 137, ал.2 ЗЕ същият да дължи на собствениците обезщетение за това ползване.

Горният извод се налага и поради установяването на факта изградените абонатна станция и тръбопровод да са съответно присъединени към топлопреносната мрежа, след успешно приключване на топлите проби от 21.09.2012 г. /строителните книжа и заключението на експертизата/.

Предвид изложеното и т.к. по делото няма спор, че договор за прехвърляне правото на собственост по отношение на абонатната станция и тръбопровода от клиента на топлопреносното дружество не е сключван, вкл. не се установи да е налице някаква договорна обвързаност между страните, касаеща отношенията им по повод ползването на тези вещи, следва въззивникът да дължи заплащане на обезщетение на техния собственик за ползването им на плоскостта на неоснователното обогатяване, т.к. ползването не почива на каквато и да е правно основание.

Състоятелно е твърдението на въззивника, че вещите, обект на ползването, имат особен статут, придаден им с нормите на ЗЕ и Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм. ДВ бр. 25/20.03.2020 г., нова - Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г.), съобразно който не могат да имат друго, различно в гражданския оборот, предназначение, освен на енергийни обекти, част от топлопреносната мрежа на страната (§ 1, т. 1, т. 65 и т. 23 от ДР на ЗЕ).

Последното обаче не изключва приложението на института на неоснователното обогатяване в случай като процесния, когато вещь с посочения статут се ползва по предназначение без правно основание от лице, което не е неин собственик така, както се поддържа от въззивника.

Противно на застъпеното от него при отчитане ограниченията, касаещи тези вещи, обогатяването и обедняването са съизмерими със сумата, с която топлопреносното предприятие се е обогатило в резултат на неплащане на цената за достъп, която би дължало, ако беше сключен договор по чл. 138, ал. 1 ЗЕ и с която сума собственикът на енергийните обекти е обеднял, поради неполучаване на цената за достъп.

Конкретният размер на обезщетението в случая е определен съобразно Методиката, приета от ДКЕВР по протокол № 27/04.02.2008 г. на основание чл. 117, ал. 7, чл. 138, ал. 3 и чл. 197, ал. 7 от ЗЕ, която съобразно т. 1, б. "б" урежда начина на определяне на цените по договори за предоставен достъп от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения на топлопреносни предприятие, за целите на преноса на топлинна енергия до други потребители.

Изчислена по реда на тази методика от неоспорената съдебно-техническата експертиза в случая дължимата като обезщетение сума възлиза на 28 622,70 лв., до който размер е уважен и предявения иск.

На оплакването, че първоинстанционния съд не е изложил правни аргументи за наличието на всички елементи от фактическия състав на непрестационната кондикция следва да се отговори, че основателността на предявения в производството иск с правно

основание чл.59, ал.1 ЗЗД предполага установеност в кумулативна даденост на следните елементи: 1/ увеличаване на имуществото на едно лице за сметка на имуществото на друго; 2/ липса на друга възможност за защита на обеднелият; 3/обедняването и обогатяването да произтичат от едни и същ факт или обща група факти като връзката между тях да е причинно - следствена.

При наличие на посочените предпоставки неоснователно обогатилият се дължи да върне на обеднелия само онова, с което се е обогатил, и то само до размера на обедняването, като е дължима по-малката от двете стойности при разлика между тях /така ПП ВС № 1/79 г., Решение № 251/04.04.2017 г. по т.д. № 1023/2015 г., ВКС, II т.о. и др./.

Анализът на установените по делото факти в случая обосновават извод за установеност на всеки един от посочените елементи, предвид изложените вече съображения досежно ползването на вещите - абонатна станция и тръбопровод от въззивника за процесния период от време, чрез което ползване същият осъществява търговската си дейност по пренос на топлоенергия, липсата на договорна обвързаност между страните по делото, регламентираща отношенията им по повод това ползване, като именно последното е основанието за увеличаване имуществото на въззивника, който си спестява разходите, които би дължал, ако ползваше вещите на облигационно основание и намаляването на това на клиента-абонат, собственик на вещите.

Несъстоятелно е оплакването за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон - чл.111, б.„в“ ЗЗД поради това, че по отношение процесното вземане била приложима кратката тригодишна давност, с оглед неговата ежемесечна дължимост.

Както вече се посочи нееднократно - процесното вземане има кондикционен характер - представлява обезщетение за ползването без правно основание на чужда вещ, което няма предварително определен падеж, нито периодичен характер и по отношение на него не е приложима кратката три годишна погасителна давност по чл. 111, "в" ЗЗД, а общата петгодишна такава по чл. 110 ЗЗД.

По изложените съображения и поради пълно съвпадение на крайните изводи на първата и на въззивната инстанция, обжалваното решение следва да се потвърди.

Съобразно изхода от спора и по правилото на чл.78, ал.3 ГПК в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените от нея по делото разноски за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител в размер на 2 650 лв., съобразно представения списък по чл.80 ГПК и доказателствата към него за извършването им - договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, сумата да е платена в брой при подписване на договора на 21.11.2023 г.

Несъстоятелно е своевременно въведеното възражение на насрещната страна за прекомерност на това възнаграждение, предвид че платеното от въззиваемата страна в полза на процесуалния ѝ представител за осъществените от него правна защита и съдействие пред въззивната инстанция се явява в размер, по-нисък от определеното минимално такова по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. (2 650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв.).

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1231/18.10.202 г., постановено по т.д.№ 1414/2022 г. по описа на Софийски градски съд, ТО.

Осъжда „Топлофикация София“ЕАД, ЕИК 831609046 да заплати на „Анел 2004“ЕООД, ЕИК 131329849 сумата от 2 650 лева разноски по делото пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____